

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 kwietnia 2023 r.,
w sprawie W. G.
skazanego z art. 233 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu
Okręgowego w Świdnicy dnia 22 września 2022 r., sygn. akt IV Ka 342/22
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy
z dnia 1 marca 2022 r., sygn. akt VI K 799/19

postanowił:

pozostawić kasację bez rozpoznania

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 1 marca 2022 r. Sąd Rejonowy w Świdnicy w sprawie o sygn. akt VI K 799/19 uznał W. G. za winnego popełnienia przestępstw z: art. 238 § 1 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 233 § 1 k.k., z art. 235 k.k., z art. 212 § 1 k.k., z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za które wymierzył skazanemu kary grzywny i na podstawie art. 91 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 karę łączną 200 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł. Na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądził nawiazki na rzecz dwojga pokrzywdzonych w kwotach po 10 000 zł, zasądził na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. L. kwotę 5460 zł tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego oraz na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania i opłatę sądową w wysokości 400 zł.

Od wyroku tego apelację od całości orzeczenia wniósł osobiście W. G..

Wyrokiem z dnia 22 września 2022 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy w sprawie o sygn. akt IV Ka 342/22 zmienił zaskarżony wyrok poprzez: uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej, przyjęcie, że czyn opisany w pkt 1 części wstępnej zaskarżonego wyroku stanowi występki z art. 233 § 1 k.k. i wyeliminowanie z podstawy wymiaru kary w pkt I dyspozycji art. 11 § 3 k.k., umorzenie postępowania o czyn z art. 212 § 1 k.k. opisany w pkt 5 części wstępnej zaskarżonego wyroku, uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach 4, 6 i 7 części wstępnej zaskarżonego wyroku i wymierzenie za nie na podstawie art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. kary 50 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł, wymierzenie kary łącznej 200 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Kasację od wyroku wniósł obrońca skazanego. Skarżący zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu przeprowadzenie wadliwej kontroli odwoławczej, rażącą niesprawiedliwość zaskarżonego orzeczenia oraz szereg rażących naruszeń prawa procesowego, tj. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 185b k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 170 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 427 § 3a k.p.k., art. 410 k.p.k.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Świdnicy.

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o pozostawienie kasacji bez rozpoznania.

Sąd Najwyższy, zważył, co następuje.

Kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, co obligowało Sąd Najwyższy do pozostawienia jej bez rozpoznania.

Na podstawie art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.). Wobec

powyższego, skoro kasacja nie pochodzi od jednego z podmiotów szczególnych (Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich lub Rzecznika Praw Dziecka) oraz skazanemu za przypisane czyny wymierzono kary grzywny i karę łączną grzywny, dla swej dopuszczalności powinna opierać się wyłącznie na zarzucie wystąpienia jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych wskazanych w art. 439 k.p.k.

Z treści przytoczonych w kasacji zarzutów, jak również w części motywacyjnej nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nie wskazano natomiast na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k. Tak zredagowana kasacja w świetle jednoznacznej treści art. 523 § 2 k.p.k. jest niedopuszczalna *ex lege*.

Zgodnie z brzmieniem art. 530 § 2 *in fine* k.p.k., właściwy organ sądu odwoławczego powinien odmówić przyjęcia kasacji, skoro zaszły okoliczności, o których mowa w art. 429 § 1 k.p.k. Skoro jednak kasację z naruszeniem powołanych przepisów przyjęto i nadano jej bieg, Sąd Najwyższy, zobligowany treścią art. 531 § 1 k.p.k. musiał pozostawić ją bez rozpoznania, o czym orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[SOP]

[Ł.n]